

VERDWALEN ALS NOMADEN OP TAZ

do 07/08/2014 - 09:31 ****De nomaden, een succesformule op het Oostendse festival Theater aan Zee, zijn ook dit jaar opnieuw de moeite waard. Een wandeling of rit door de stad, hier en daar een historisch of cultureel weetje, maar vooral veel theater en meer specifiek nieuw en jong werk.

© Eline Van de Voorde

Voor wie een nieuwe ontdekking in het podiumveld niet schuwt, wordt met de **Zeenomaden** rijkelijk beloond. Een geslaagde combinatie van drie voorstellingen over afscheid en gemis. Driemaal anders in opzet, maar telkens ontroerend en vertederend.

A reason to talk - Sachli Gholamalazid

Onze eerste stop wordt het verhaal van de jonge actrice **Sachli Gholamalazid**. Op drie schermen zien we opnames in Iran, interviews en tekst. De actrice blijft de hele voorstelling met haar rug naar het publiek, op één en soms twee schermen zien we haar gezicht. Ze bedient geluid en beeld en zorgt voor de boventiteling. Het duurt even voor we goed en wel doorhebben waar het om draait. De tekst toont verwarring, een zoektocht naar een geschiedenis. Wanneer de actrice begint te spreken wordt het verhaal persoonlijker. We leren over een **migratie** van Iran naar België, toevallig hier beland op weg naar Canada. Maar veel meer dan over de migratie, die de actrice als kind meemaakte en die ze zich in flarden herinnert, gaat het over een **scheef gegroeide relatie tussen moeder en dochter**. Een gesloten relatie, verwrongen. Een generatieconflict? Of typische strubbelingen tussen moeder en dochter?

De migratie heeft de moeder, merken we in een interview tussen moeder en dochter, triest en gebroken achtergelaten. Al schemeren deze emoties maar lichtjes door. Haar dochter wilde ze vrij laten in het nieuwe land, zonder veel aanwijzingen en wijze raad. Maar wilde die dochter dat wel? Een gebrek aan communicatie en harde woorden tussen de twee staat een kortstondig moment van openheid niet in de weg. We horen de twee vrouwen hun verwrongen relatie bevestigen, maar misschien kan het toch nog goed komen? Bovendien gaat het ook nog over een derde relatie, die van moeder en grootmoeder, maar die komt enkel in referenties terug. Het moeder-dochterconflict lijkt erfelijk belast en moeilijk op te lossen.

Hoe deze theatermaakster, vertrekkend vanuit een eigen verhaal, moeilijk uitspreekbare emoties weet te vatten in een op zich simpel opgezette voorstelling is ongelofelijk ontroerend. Wat waar en vals is in het verhaal is niet van tel, want het persoonlijke wordt universeel. Het migratieverhaal wordt er een van een **generatieconflict**, herkenbaar en emotioneel. Niet zoals sommige andere voorstellingen over migratie wordt hier gefocust op de culturele en innerlijke conflicten en niet het zichtbare geweld, waardoor het veel dichterbij ons komt te staan.

<http://cobra.canvas.be/cm/cobra/podium/podium-recensie/1.2053739>